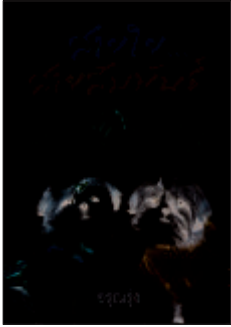

www.puendee.com

นวนิยายไทย

สายใย...สายสัมพันธ์ • อรุณรุ่ง

ลงพิมพ์ในนิตยสารหญิงไทย พ.ศ. ๒๕๕๖

พิมพ์รวมเล่มครั้งแรก : สำนักพิมพ์เพื่อนดี, กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ออกแบบปก : พิธาน เตชะนิตติ

ราคา : ๑๕๐ บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ
อรุณรุ่ง.

สายใย...สายสัมพันธ์.- กรุงเทพฯ : อักษรโสภณ, ๒๕๕๗.

๑๗๕ หน้า.

๑. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

๘๕๕.๕๑๓

ISBN-978-974-253-397-7

เจ้าของ

ผู้อำนวยการสำนักพิมพ์

ผู้จัดการสำนักพิมพ์

บรรณาธิการสำนักพิมพ์

กองบรรณาธิการ

ศิลปกรรม

คอมพิวเตอร์

พิมพ์และจัดจำหน่าย

บริษัทอักษรโสภณ จำกัด

สันติ สงเสริมสวัสดิ์

สุดารัตน์ สงเสริมสวัสดิ์

กนกพันธ์ สุนทรกมลวัฒน์

รัชชณ์ ตรีธรรมรุฒิกุล ยศวดี เป็นประเสริฐ ดันติมา แซ่ตั้ง

สมยงค์ คงใจ สุพรรณษา เสตรา สารัตน์ วงศาโรจน์

รจนา ลงาน สุพันธ์ อมรประดับกุล

สำนักพิมพ์เพื่อนดี บริษัทอักษรโสภณ จำกัด

เลขที่ ๕๘ ซอยนาคำพิพัทธ์ (แยก ๕) ถนนสุขุมวิท ๓๖

แขวงคลองตัน เขตคลองเตย กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐

โทรศัพท์ ๐-๒๒๕๘-๕๘๕๗, ๐-๒๒๕๘-๕๘๖๑-๒

โทรสาร ๐-๒๒๕๘-๕๑๓๐

Homepage : <http://www.puendee.com>

<http://www.facebook.com/puendee>

คำนำ

สำนักพิมพ์เพื่อนดี

“A dog is a man's best friend”

“สุนัขคือเพื่อนแท้ของมนุษย์”

ประโยคนี้นี้เคยคุ้นกันหรือไม่

สำหรับผู้มีประสบการณ์เลี้ยงสุนัขที่เฝ้าดูแลมันอย่างเอ็นดูรักใคร่ ให้ความจริงใจและใส่ใจแล้ว ย่อมสัมผัสและรู้ซึ่งถึงความหมายได้อย่างดีทีเดียว ความรักในสัตว์เลี้ยงน่านรักชนิดนี้ได้สร้างสายใยเชื่อมโยงความสัมพันธ์อันลึกซึ้งและมีค่า ต่อทั้งสุนัขที่ถูกเลี้ยงและผู้เป็นเจ้าของอย่างมีค่าอธิบายชัดเจนในนวนิยายของ อรุณรุ่ง เรื่องนี้

‘สายใย...สายสัมพันธ์’ เป็นเรื่องของความรู้สึกหลายต่อหลายอย่างระหว่างคนกับสุนัข คุณผู้อ่านสามารถสัมผัสได้ถึงความอบอุ่นเข้าใจ ความมีมนุษยธรรม ความดีงามในการโอบเอื้อสิ่งมีชีวิตร่วมโลกเดียวกัน ความเสียสละที่ดำเนินไปอย่างดีที่สุดต่อสัตว์เลี้ยงอันเป็นที่รักของพวกเขา

อ่านแล้วพบว่าสุนัขแสนรู้ยิ่งนัก ไม่เฉพาะแต่เพื่อให้มนุษย์รักและเอ็นดูพวกมันเท่านั้น แต่ยังเรียนรู้ที่จะตอบแทนเอาอกเอาใจมนุษย์ แบ่งปันความสุขและทุกข์ร่วมกับมนุษย์ด้วยเช่นกัน

หลายคนหันไปใส่ใจเมื่อเห็นเจ้าของกอดเคล้าเคลียคลอสุนัขของตน บางคนถึงขนาดเรียกสุนัขว่า ‘ลูก’ สุนัขเหล่านี้จะสุขใจเพียงใดที่ได้รับความรักเช่นนั้นเปลอจ๋ มันอาจเรียกมนุษย์ว่า พ่อ-แม่ เหมือนอย่างในเรื่องนี้ก็ได้

สุนัขรับรู้และแสดงตอบความรักที่มนุษย์มีให้ด้วยการกระทำมากมาย ทั้งโดยสัญชาตญาณและจิตสำนึกในบุญคุณ ซึ่งคนที่เฝ้าสังเกตพฤติกรรมของพวกมันเท่านั้นที่รู้ได้ บางขณะเมื่อเราโอบกอดพวกมันไว้ในวงแขนอย่าง

ทะนุถนอมและเงี่ยหูฟังสุนัขพูดได้เหมือนตัวละครในเรื่องนี้ พวกสุนัขอาจจะ
อยากบอกมนุษย์ที่รักมันอย่างเหลือเกินว่า

“A man’s really just a security blanket for the dog”

“มนุษย์คือความอบอุ่นใจของพวกเราโดยแท้”

นางใจ... นางสัมพันธ์

อรุณรุ่ง

Sample Text

SAMPLE TYPE

“ทอมมี ดูลูกหมาตัวนี้ซี น่ารักที่สุดเลย”

“เออ! หางมันโบกสะบัดตลอดเวลาเลย พันธุ์อะไรนะ?”

คนขายซึ่งเป็นฝรั่งผมทองซึ่งนั่งอยู่หน้าร้านในเมืองซานฟรานซิสโกรีบอธิบายเชิงโฆษณาคุณภาพว่า

“พันธุ์ซีห์ส์ ฉลาดมากเลย ซื่อไปเลี้ยงเป็นลูกซีคุณ รับรองไม่ผิดหวังแน่ๆ”

“जूดีอยากได้ไหมครับ?”

ทอมมีหนุ่มลูกครึ่งไทยอเมริกันถามเด็กสาวแสนสวยชาวไทยที่กำลังอยู่ในวัยสาวสะพรั่งตา ซึ่งเด็กสาวก็รีบตอบทันทีว่า

“อยากได้ซีจ๊ะ ทอมมี ใครจะไม่อยากได้ น่ารักขนาดนี้ ถ้าไม่รีบซื้อคนอื่นเอาไปแน่ๆ จูดีชอบตรงที่หางมันกระดิกตลอดเวลา แสดงว่ามันเป็นลูกหมาอารมณ์ดีมากๆ เลย”

“งั้นทอมมีจะซื้อให้จูดีนะจ๊ะ”

“ราคาเท่าไรครับ?”

คนขายขอรราคา จูดีทำหน้ามึน

“ตั้งหมื่นกว่าบาทไทยเนอะ”

“ถ้าอยากได้ ก็อย่าเสียดายเงินเลย ทอมมีซื้อให้เองนะจ๊ะ” เขาถามคนขายอีกว่า

“เขาอายุกี่เดือนครับ?”

“เพิ่งสี่อาทิตย์เท่านั้น แต่มันกินอาหารเม็ดสำหรับลูกสุนัขได้แล้วนะครับ เพียงแต่คุณเอาอาหารเม็ดไปแช่ในน้ำนมให้พองและนุ่มก่อนจึงค่อยป้อนมัน”

“แต่มันยังกินนมแม่อยู่ใช่ไหมครับ? แล้วฉันจะทำยังไง?”

“คุณก็แค่ซื้อขวดนมเล็กๆ ขวดนี้กับนมของสุนัขไปป้อนให้เท่านั้นเอง

ครับ”

“ก็ต้องตื่นตึกๆ ให้นมมันนะซี ไซ้ไหมคะ?”

“ไม่เป็นไรหรอก ทอมมีจะคอยป้อนนมให้เค้าเอง” ทอมมีส่งบัตรเครดิตให้คนขาย เขารับมาแล้วอธิบายต่อไปอีกว่า

“พออายุหกอาทิตย์ คุณต้องพาเค้าไปฉีดวัคซีนและรักษาโรคหวัดและหลอดลมอักเสบ ต่อจากนั้นสัตวแพทย์จะนัดให้คุณไปฉีดโรคลำไส้อักเสบ และโรคไข้หัดสุนัขเมื่ออายุสามเดือน และโรคอื่นๆ อีกตามกำหนด” หนู่มสาวทั้งสองมองหน้ากัน แสดงอาการหนักใจ แต่คนขายปลอบว่า

“ซีห์ส์เป็นสุนัขที่น่ารักที่สุด ฉลาดและขี้อ้อนมาก ตัวก็เล็กมาก หน้าตาก็น่ารัก แกรมเลี้ยงง่ายที่สุดแล้วครับ”

เขาพูดไปแล้วก็รีบบัตรเครดิตไปด้วยโดยเร็ว เพราะกลัวว่าคนซื้อทั้งสองจะเปลี่ยนใจ จุดอุ้มลูกหมาตัวนั้นขึ้นมาเขยชมตรวจดูทุกส่วนของร่างกายแล้วร้องว่า

“ไม่ใช่ตัวเมียหรือคะ”

“ตัวผู้ครับ ดีกว่าตัวเมียเสียอีก เพราะตัวเมียมีรอบเดือนทำให้พื้นพรมของคุณเสียหาย”

จุดจูบเจ้าตัวน้อยอย่างรักใคร่

“เจ้ามีดวงตากลมโตที่สุดสวยกว่าตัวไหนๆ ที่เคยเห็นมาทั้งนั้น หางเจ้าก็กระดิกไปมาตลอดเวลาทำให้รู้ว่าเจ้าเป็นเด็กน่ารักอารมณ์ดีมากๆ เลย”

ทอมมีเซ็นชื่อในสติ๊กเกอร์เครดิตแล้วจึงเลือกขวดนมกับอาหารเม็ดพร้อมทั้งนมผงของสุนัขไปด้วย

จุดยั้งไม่วายลึ่งเลมมองหาแม่ของเจ้าตัวน้อยไปทั่วร้านแล้วจึงถามถึงตัวแม่ของเจ้าตัวน้อย

เจ้าของร้านรีบบอกว่า

“เราแยกแม่เขาไว้ครับ เขามีลูกตั้งหกตัวนมเขามีไม่พอ จึงต้องเอามาขายเสียบ้าง ไม่อย่างนั้นแม่เขาคงแย่”

“แล้วเขาจะไม่รู้หรือคะว่าลูกเขาหายไปหนึ่งตัวแล้ว”

“เขานับอย่างคนไม่เป็นหรือครับ”

“พี่น้องของเขานอนหลับอยู่ทุกตัว มีเจ้าตัวน้อยนี่ตื่นกระดิกหางอยู่ตัวเดียว เฮ้! ลูกจ๋าเวลาที่ลาน้องเสียวก่อนนะจ๊ะ”

เด็กสาวอุ้มเจ้าตัวน้อยยื่นหน้าไปที่กรง ซึ่งพี่น้องของมันอีกห้าตัวกำลังหลับสนิท

คนขายรีบห้ามและร้องเตือนให้ออกไปจากร้านเร็วๆ

“เราต้องซื้อตะกร้าใบเล็กๆ บุนวมนุ่มๆ ให้เขาสักใบ ไปแวะซื้อก่อนนะคะ ทอมมีจะให้เขาชื่ออะไรดีคะ?”

“ชื่อโอลิเวอร์ก็น่ารักดีนะครับ”

“ตกลงค่ะ ลูกเราชื่อโอลิเวอร์ดีที่สุด จริงไหมจะโอลิ”

“โอลิเวอร์กระดิกหางไปมาอย่างรับรู้ชื่อของตน”

* * *

คืนนั้นโอลิเวอร์ร้องครวญครางเกือบจะทั้งคืน มันรำร้องจะหาอ้อมอกอันอบอุ่นของแม่พร้อมกับไออุ่นจากพี่และน้องของมัน

ทอมมีและจูดี้เข้าใจว่ามันหิวนม จึงรีบชงนมมาให้มันดูจากขวด

โอลิเวอร์ดูดนมจนหมดขวด แล้วจึงร้องให้ต่อไป

“เอ! จะเอายังไงกันเนี่ย นมก็กินแล้ว แกรมยังได้นอนตรงกลางคั่นระหว่างเราสองคนอยู่แล้ว จะเอาใจอีกไอ้ลูกน้อยโอลิเวอร์”

“หรือว่าเขาจะหนาว?”

“เออ! จริงซี”

ทอมมีลุกขึ้นจากเตียง เอาเสื้อหนาวแบบชั้นตาคลอสสีแดงเขียวมาใส่ให้โอลิเวอร์

เจ้าตัวน้อยหลับตาพริ้ม มันขึ้นไปนอนหนุนหมอนนุ่มๆ ของจูดี้ด้วย ทำให้เด็กสาวหัวเราะชอบใจ

“ดูซิ! มันแสนรู้จัง หนุนหมอนก็เป็นด้วย คอตั้งเลย”

ตื่นเช้าขึ้นมากจูดี้ก็ร้องเอะอะว่า

“โอลิเวอร์ฉีรดที่นอนแล้วซิ ทอมมี”

“ไม่เป็นไร ผมซักผ้าปูที่นอนเอง”

जूดีเข้าครัวไปทำอาหารเช้า ส่วนของทอมมีก็วิ่งอยู่กับการซักผ้าโดยใช้เครื่องซักผ้า

มีเสียงกริ่งหน้าประตูพาร์ตเมนต์เล็กๆ ซึ่งมีห้องนอนเดียว

जूดีเปิดประตูรับ ส่งเสียงทักทายกับเพื่อนอะอะอย่างดีใจ เพราะวันนี้เป็นวันหยุดสุดสัปดาห์

โอลิเวอร์ลุกขึ้น ขาของมันเป็นยังไม่แข็งแรงพอที่จะวิ่งได้ มันจึงเดินตุบตุบไปไปยังห้องครัว ความที่ขาของมันยังอ่อนแรง มันจึงต้องกลิ้งหลุนๆ ไปตามพรมบ้างลุกขึ้นเดินโซเซบ้าง

“ตาย! นั่นตัวอะไรนะ จูดี?”

สาวอีกสองคนรีบหันไปดูตามเสียงทัก

जूดีรีบตรงไปอุ้มโอลิเวอร์มาไว้ที่อกอันอบอุ่น จับมือโอลิเวอร์ขึ้นมาบอกทักทาย

“ฮาย! แป๋ว ฮาย! นก ไอแอมโอลิเวอร์ เดอะซันออฟมาเธอร์जूดี แอนด์ ปาป้าทอมมี”

สาวสองคนส่งเสียงกรีดคราดอย่างชอบใจและเอ็นดูในความน่ารักของโอลิเวอร์ ซึ่งกระดิกหางไปมาตลอดเวลา

“ตาย! ดูซิ เจ้ากระดิกหางใหญ่เลย”

“นี่แหละ ฉันถึงซื้อเค้ามาเลี้ยงเป็นลูก เพราะเขามีเอกลักษณ์ที่ไม่เหมือนใคร เรื่องกระดิกหางนี่แหละ”

“ว่างๆ ฉันขอยืมเอาไปเลี้ยงบ้างได้ไหม”

“ไม่ได้หรอก ถ้าเธออยากเล่นก็มาหาเค้าที่นี่ซิ”

“แหม! หวังจังนะ เราไปซื้อบ้างดีกว่า คนละตัวนะแป๋ว”

“เอาซิ ถ้าใครไม่อยู่ ก็เอามาฝากันไว้”

“ตกลงเราจะมียุคหมากันคนละตัวนะ เอาซีห์ส์ให้หมดเลย”

* * *

แล้วโอลิเวอร์ก็ต้องถูกทิ้งให้อยู่ตามลำพังเป็นครั้งแรกในอีกสองวันต่อมา

มันไม่รู้ว่าแม่จู้ต้องไปเรียนทั้งวันจะกลับมากี่เป็นเวลาค่า ส่วนพ่อทอมมีนั่นก็ต้องทำงานทั้งวัน ส่วนตอนกลางคืนก็ต้องไปเรียนปริญญาโทอีก มันจึงถูกทิ้งให้อยู่กับอาหารเม็ด และนมซึ่งมันจะต้องเลียกินเอง

วันนั้นทั้งวัน มันไม่กินอาหาร เลียกินแต่นมและน้ำเท่านั้น แต่มันไม่รู้สึกริวแต่อย่างใดเลย มันได้แต่รู้สึกว้าวุ่นจนแทบไม่ได้ มันไม่รู้จะทำอย่างไรประกอบกับเกิดการคันเหงือกที่ฟันกำลังจะขึ้นเสียด้วย

มันร้องครวญครางไปมา กัดจุกนมจนแหลกลาญ ต่อจากนั้นก็กัดหมอนที่อยู่กับพื้นจนกระจายกระจาย

ความเป็นห่วงทำให้ทอมมีรีบกลับมาตอนสี่โมงเย็นพร้อมกับจู้ ซึ่งเพิ่งจะเลิกเรียนและกลับมาพร้อมกัน ทั้งสองอุทานออกมาพร้อมกันว่า

“แม่เจ้าโว้ย!”

“นี่บ้านเราหรือสนามรบกันแน่”

มันรีเข้าหาคนทั้งสองอย่างดีใจเป็นที่สุด โบกหางสะบัดไปมาอย่างน่ารัก ดวงตากกลมโตเป็นประกายแวววาวใสเหมือนคนที่มีน้ำตาเอ่อคลอด้วยซ้ำ จู้ตรงเข้ากอดจูบมันอย่างรักใคร่และคิดถึง ส่วนทอมมีตรงไปสำรวจดูอาหารโอลิเวอร์จูบจู้โดยการเลียปาก ซึ่งเด็กสาวหัวเราะชอบใจในขณะที่ทอมมีร้องว่า

“โอลิเวอร์ไม่กินอาหารเลย หิวแย่แล้ว”

“มันคงกินไม่เป็น ถ้าเราไม่ป้อน”

ทอมมีเปิดอาหารกล่องสี่เหลี่ยมเล็กๆ ที่เป็นอาหารนี้ๆ และส่งกลิ่นหอมหวานป้อนให้โอลิเวอร์ มันรีบอ้าปากรับกินอย่างหิวโหยถึงขนาดจนคนทั้งสองมองหน้ากัน

“โอ! น่าสงสารลูกเราจริงๆ นะคะ”

“ถ้าเป็นอย่างนี้ ตอนกลางวันพักเที่ยง ผมจะกลับมาป้อนเขาเอง”

โอลิเวอร์รู้สึกดีขึ้นที่มีคนมาอยู่ด้วยเกือบชั่วโมงในตอนกลางวัน มันจึงเริ่มรู้สึกรักและติดทอมมีแจ เมื่อไม่มีใครอยู่บ้านมันจะสะดุ้งสุดตัวทุกครั้งที่มีเสียงโทรศัพท์แผดก้องดังสนั่น และไม่มีคนรับสาย หรือบางครั้งฝนตกฟ้าร้อง

หรือมีคนมาเคาะประตูห้อง ซึ่งถ้ามีเสียงเหล่านี้ดังขึ้น มันก็จะตกใจจนฉี่ไหล และตัวสั่น มันจะพยายามมุดเข้าไปซ่อนตัวที่ได้เพียงทุกวันนี้จนกว่าเสียงเหล่านี้จะหยุดไป

ต่อมาเมื่อมันเห่าเป็น มันก็เริ่มเห่าเสียงดังขึ้นทุกทีๆ จนกระทั่งเพื่อนบ้านฟ้องผู้จัดการและพ่อแม่ของมันก็ต้องย้ายออกไปโดยไม่มีข้อแม้ เพราะตามกฎหมายของอพาร์ตเมนต์นั้นจะเลี้ยงสุนัขไม่ได้เลย

คนทั้งสองจึงเลือกเช่าบ้านที่มีสนามกว้างสำหรับให้โอลิเวอร์วิ่งเล่นได้ เพราะเวลานั้นมันเติบโตจนมีฟันเต็มปาก เห่าเสียงดัง และวิ่งเก่งมากแล้ว จึงต้องตัดสินใจเช่าบ้านหลังใหญ่และหาเพื่อนมาแชร์ค่าเช่าแทนห้องเช่าเก่า

แต่อนิจจาเอ๋ย เพื่อนของทอมมีชื่อแบร์มีแฟนชื่อแพทกลับมีสัตว์เลี้ยงแสนรักเป็นงูเหลือมตัวเขื่อง ส่วนลลิตาเพื่อนของจู้ดีนั้นมีนกแก้วพูดได้เป็นสัตว์เลี้ยงที่อยู่ในกรงมาด้วย

เคราะห์ดีที่มีสามห้องนอนใหญ่ และห้องน้ำครบถ้วน ทุกคนจึงมีที่อยู่เป็นส่วนสัดของตน ครั้งแรกจู้ดีโวยวายเป็นการใหญ่ด้วยเกรงว่า วันดีคืนดีโอลิเวอร์ลูกรักอาจจะเข้าไปอยู่ในห้องเจ้างูเหลือมที่ซอ้อบเสียก็ได้

แบร์และแพทอ่อนวอนของอยู่ด้วยอย่างน่าสงสารเพราะไม่มีที่อยู่ แบร์เสนอจะให้แพททำงานบ้านให้ทุกอย่างด้วย แพทไม่ชอบทำงานนอกบ้าน และสัญญาว่าจะไม่ปล่อยเจ้าบ๊อบออกจากตู้เสื้อผ้าในห้องนอนเป็นอันขาด ส่วนแพทก็จะทำการล้างห้องน้ำ ภูบ้านให้จนสะอาดเอี่ยม แถมซักผ้า รีดผ้าให้ทุกคนอีกด้วย

ทอมมี จู้ดี และลลิตาปรึกษากันอย่างเคร่งเครียดแล้วจึงตกลงตามทีแบร์กับแพทอ่อนวอน

ลลิตาเอากรงเจ้าแก้วที่ดำเป็นภาษาอังกฤษอย่างไฟแลบไปไว้ในห้องนอนของเธอ

โอลิเวอร์ก็ตั้งหน้าตั้งตาเห่าเจ้าแก้วกับเจ้าบ๊อบเป็นการใหญ่และไม่ยอมหยุดทุกครั้งที่เห็นหน้ากัน จนทอมมีกับจู้ดีต้องเอาตัวมันออกไปนั่งรถเล่นกินลมชมวิว ซึ่งเวลานั้นจะเป็นเวลาแห่งความสุขของโอลิเวอร์เป็นที่สุด

พอลกลับเข้าบ้าน สุภาพสตรีชราสองคนซึ่งเป็นเพื่อนบ้านทั้งด้านซ้ายและขวาก็นำขนมเค้กกับขนมมัฟฟินมาให้ เธอทั้งสองแนะนำตนเองว่าชื่อคิมกับเอลิซาเบธ และยังได้กล่าวแสดงการต้อนรับผู้มาอยู่ใหม่ทุกคนภายในละแวกบ้านเดียวกันอย่างน่ารัก สมาชิกในบ้านทั้งห้าคนจึงต้องแสดงความขอบคุณและแนะนำตนเองบ้าง

เคราะห์ดีเป็นนักหนาที่แพทเก็บเจ้าบ๊อบไว้ในตู้เสื้อผ้าตามสัญญา มิฉะนั้นทุกคนคงไม่มีโอกาสได้อยู่ที่นี่เป็นแน่

โอลิเวอร์ซึ่งหยุดเห่านานแล้ว มันนั่งจ้องเพื่อนบ้านทั้งสองด้วยดวงตากลมโตใสแจ๋วของมันอย่างเป็นมิตร คิมกับเอลิซาเบธรู้สึกชอบใจและเอ็นดูมันยิ่งนัก

“ดูซิ...ใครเคยเห็นหมาที่ไหนกระดิกหางเก่งอย่างนี้บ้าง”

“ดูตาของเขาซี กลมโตสวยที่สุดเลย”

โอลิเวอร์กระดิกหางอีก ร้องหงิงๆ ราวกับจะคุยด้วย มันไม่รู้หรือว่ามันเป็นสุนัข มันเข้าใจว่ามันเป็นคนคนหนึ่งซึ่งพูดไม่ได้เท่านั้นเอง

แต่แล้ววันหนึ่งมันก็เข้าใจได้เองว่ามันไม่ใช่คน เพราะคุณแป้วกับคุณนกที่เดินทางกลับไปเยี่ยมบ้านที่เมืองไทยเอาลูกสุนัขพันธุ์เดียวกับโอลิเวอร์มาฝากไว้สองตัว ชื่อจิมกับดิก ทั้งสองตัวเล็กกว่าโอลิเวอร์ จนมันรู้สึกเอ็นดูมากๆ

เจ้าดิกกระโดดขึ้นไปนั่งที่ขอบหน้าต่างมองโอลิเวอร์กับจิมอย่างไม่ว่างใจ ส่วนเจ้าจิมเห่าเสียงดังอย่างไม่เกรงใจใครทั้งสิ้น

กว่าเจ้าตัวเล็กทั้งสามจะเข้ากันได้ดีก็เป็นเวลาสองวันเต็มๆ

โอลิเวอร์วางตนเป็นพี่ใหญ่เพราะแก่กว่า ทั้งจิมและดิกก็ต้องชูชกโอลิเวอร์อยู่แล้วในฐานะเจ้าของบ้านและอยู่มาก่อนมันทั้งสองจึงคลานเข้ามาหาโอลิเวอร์พลาถกระดิกหางอย่างฝากเนื้อฝากตัว

โอลิเวอร์ยิ้มแ้มต้อนรับ อ้าปากส่งบิสกิตรูปกระดูกให้ตรงหน้าเจ้าสองตัวซึ่งเหมือนน้อง

“กินนี่มัยละ กระดูกนี่อร่อยนะ”

เจ้าจิมรีบสวาปามตามความตะกละของมัน แต่เจ้าดิกแย่งไม่ทันจึงทำ

ตาปริบๆ อย่างเสียดาย

“ไม่เป็นไร เตี้ยวเอาให้อีก”

โอลิเวอร์พูดแล้วก็ไปหาที่พ่อและแม่ที่กำลังดูหนังสือเพลินอยู่บนโต๊ะ เพราะเป็นวันหยุด

“จะเอาอะไรลูก?”

ทอมมีสะกิดจุดที่ให้ดูภาพข้างหลัง

“นั่นไง โอลิเวอร์ถูกแย่งบิสกิตไปกิน เขาเลยมาขออีก”

โอลิเวอร์ตอบว่า

“แหม! พ่อรู้ใจผมจัง อย่างนี้ผมถึงรักพ่อมากกว่าแม่ไง”

* * *

ตั้งแต่แพทตามแบร์มาอยู่ด้วย บ้านช่องก็สะอาดสะอ้านไปหมด แม้แต่ห้องน้ำก็อาจจะนอนได้เลยด้วยซ้ำ

ทุกคนอารมณ์ดีเพราะไม่ต้องเหนื่อยกับงานบ้านพร้อมกับฉงนใจว่า แพทใช้ยาอะไรได้ปตนเองจนทำงานไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยทั้งวัน แกรมร้องเพลงหงิงๆ ในลำคออย่างอารมณ์ดีไปด้วย

โอลิเวอร์รู้สึกมีความสุขที่มีแพทอยู่ด้วยทั้งวัน และทุกคนก็พูดภาษาอังกฤษกับมันหมดทุกคน รวมทั้งพ่อแม่ของมันด้วย เพราะมันแสดงอาการสับสนเมื่อฟังภาษาอังกฤษบ้างภาษาไทยบ้าง

ไม่มีใครรู้ว่าแพทเอาเจ้าบ็อบบุงเหลื่อมออกมาพันรอบคอตอนกลางวัน พร้อมทั้งร้องเพลงไปด้วยตลอดวันเมื่อทุกคนออกจากบ้านไปแล้ว

วันหนึ่งแพทก็ทำเหมือนเดิมคือเอาเจ้าบ็อบบุงมาพันคอแล้วเดินเข้ามาใกล้ๆ โอลิเวอร์กับจิมจึงมองพลางถอยกรูดไปรอบๆ ห้องอย่างรู้ซึ้งถึงอันตรายใกล้ตัว เจ้าดึกที่มีรูปร่างเล็กที่สุดจนได้ฉายาว่าเจ้าตัวเล็กฉบับกระเป๋าริบกระดิวไปนั่งที่ขอบหน้าต่างทันที มันคิดตื้นๆ ว่าเมื่ออยู่ในที่สูงแล้วจะพ้นจากอันตราย

ต่อจากนั้นเจ้าสามตัวก็ช่วยกันแห่จนบ้านแทบจะแตก เพื่อนบ้านทั้งสองข้างที่ติดพากถนนคือสองสาวแก่ สมาชิกสมาคมนักถ้ำมองเพื่อนบ้านแห่งยู.เอส.เอ. เพราะวันๆ ไม่ค่อยมีอะไรจะทำคือ คิมกับเอลิซาเบธโผล่หน้าต่าง

ออกมามอง แต่ก็ไม่เห็นงูเหลือมที่พาดคอแพทอยู่

ทันใดนั้นฟอทอมีกับแม่จู้ก็กลับบ้านฟงทำด้วยคุณลลิตา ซึ่ง
อาศัยรถทอมีก็กลับมาด้วย

แพทมัวแต่ร้องเพลงในขณะที่ล้างจานและเปิดเพลงเสียงดังลั่นบ้านไป
ด้วย

คนทั้งสามที่มาใหม่ยืนจั้งจ้งอยู่ปากประตูอ้าปากค้าง ต่างพากันจ้องมอง
เจ้าบ๊อบตาเหม็ง

โอลิเวอร์เห่าเสียงดังขึ้น เป็นเชิงฟ้อง

๒

“พ่อจ๋า...แม่จ๋า...แพทเค้าเอาเจ้าตัวนำเกลียดนั้นออกมาอีกแล้ว จิมกับดึกยังกลัวแพทตายเลย”

พอรู้สึกตัวคุณลลิตากับแม่จู้ก็แข่งกันร้องกรี๊ดลั่นบ้าน วิ่งหนีออกจากบ้านอย่างตัวใครตัวมัน ภูไม่กลับ พ่อทอมมีตรงเข้าอู่มอเตอร์ จิมกับดึกไว้ในอ้อมอกแล้ววิ่งตามสองสาวไปที่รถทันที คิมกับเอลิซาเบธตะโกนถามว่าเกิดอะไรขึ้น แต่ไม่มีใครตอบ กลับโดดขึ้นรถกันหมด

แม่จู้ก็กดอิลิเวอร์ไว้บนดัก คุณลลิตาอู่แม่จู้สองตัวไว้บนดักด้วยตัวเนื้อสั้นระริกไปหมด ได้แต่ร้องบอกให้พ่อทอมมีของอิลิเวอร์ออกรถไปโดยเร็ว

ตอนค่ำ เมื่อทุกคนกลับมาถึงบ้าน ก็พบว่าแพททำท่าไม่รู้อะไรทั้งแบร์รี่ด้วย ส่วนเจ้าบ๊อบตัวการไม่ได้ถูกรอบคอบแพทอีกแล้ว มันคงไปขดตัวในตู้เสื้อผ้าอย่างสบายอารมณ์ตามเคย

แพทเอาใจทุกคนโดยการทำอาหารเย็นอย่างหรูหราให้ มีทั้งที่โบน-สแต็ก และสลัดจานยักษ์ ต่อจากนั้นก็ไอศกรีมถ้วยใหญ่แถมท้าย

จู้ดี ทอมมี ลลิตา อิลิเวอร์ จิม และเจ้าดึกกินอาหารมื้อนี้กันอย่างเอร็ดอร่อย

หมาสามตัวดูมีความสุขยิ่งนัก วิ่งไล่กันอย่างร่าเริงไปรอบๆ ห้อง แต่คนสามคนยังอารมณ์ไม่ดี จึงช่วยกันขู่แพทเป็นการใหญ่

“แพท...เธอสัญญาแล้วไม่ใช่หรือว่าจะไม่เอาเจ้าบ๊อบออกจากตู้เสื้อผ้า? ทำไมไม่รักษาสัญญา”

“ต่อไป ถ้ามีเรื่องอย่างนี้เกิดขึ้นอีก เราจะไม่ยอมให้เธออยู่ที่นั่นอีกเป็นอันขาด”

“ฉันไม่ยอม ภูเกลียดเขาห้ามเลี้ยงนะ ถ้าคิมกับเอลิซาเบธเห็นเข้า

และร้องเรียนไปจะทำให้พวกเราต้องย้ายออกจากบ้านนี่นะ”

แพททำตาปริบๆ อย่างน่าสงสารยิ่งนัก เธอให้สัญญาอีกว่าจะไม่นำเจ้าบ๊อบออกมาจากห้องนอนอีกเลย ส่วนแบร์ก็เอ่ยปากขอโทษขอโพยเป็นการใหญ่

นั่นไม่ทำให้ทุกคนอารมณ์ดีขึ้น ดังนั้น แม่जूดีจึงโกรธมากที่เห็นโอลิเวอร์ลูกรักคาบเอากระดาษชำระม้วนใหญ่ออกมาจากห้องน้ำ มันเอามาให้น้องรักทั้งสองฝึกเล่นกลิ้งออกไปหมดทั้งห้อง

พอเห็นเช้า แม่जूดีก็ตีมันไปแปะหนึ่ง ร้องดูเสียงดังลั่นบ้านหลายประโยค

“โอลิเวอร์ทำไมเป็นเด็กร้ายกาจขนาดนี้นะ ดูซิชวนน้องชนมาก ทำของเสียด้วย”

โอลิเวอร์ไม่เคยถูกพ่อหรือแม่ตีเลย มันตกใจมากแล้วก็เปลี่ยนเป็นความเศร้า ดวงตาคูสวยกลมโตมีชีวิตจิตใจของมันโศกสลดจนพ่อบอมนี่ต้องอุ้มมันไปกอดไว้ พึมพำปลอบโยนมันเบาๆ

ทอมมีก็บู้ดีทำงานอยู่บนโต๊ะอีกประมาณหนึ่งชั่วโมงต่อมา จึงนึกขึ้นได้ว่า ทำไมไม่ได้ยินเจ้าสามตัวเล่นกันอีกเลย

ทั้งสองหันไปดูรอบๆ ห้อง เมื่อไม่เห็นแม่แต่เงาของซีห์สูทั้งสามตัว เขาทั้งสองก็เริ่มตกใจ

ทอมมีวิ่งไปหาในห้องนอน ส่วนजूดีวิ่งออกไปที่ระเบียงหน้าบ้าน เธอหัวเราะออกมาได้เมื่อเห็นโอลิเวอร์ลูกรักนอนหมอบอยู่ หางของมันโบกสะบัดไปมา ร่างอวบอ้วนและกลมนอนขดอยู่ท่ามกลางอากาศหนาวจัดของฤดูใบไม้ร่วง มันจ้องตาแป๋วดูเจ้าจิมและเจ้าดี๊กตัวเล็ก ซึ่งกำลังกัดแทะกระดาษชำระม้วนใหญ่อย่างเพลิดเพลิน

ทอมมีตามออกมา เมื่อได้ยินเสียงหัวเราะใสแจ้วดังมาจากระเบียงนอกजूดีส่ายหัวอย่างยอมแพ้

“ดูซิ ทอมมี โอลิเวอร์ มันทำตัวเป็นพี่ที่ดี ขโมยกระดาษจากห้องน้ำมาให้หน่อยๆ กัดเล่น ตัวเองนอนดู”

“มันน่ารักนะ เข้าบ้านลูก...หนาวออกจะตายไป ลมแรงจัดจะทำให้ป่วยไข้ เอ! มันออกมาทางไหนกัน!”

“ก็มุดตามกันมาตรงช่องเล็กที่เราเจาะให้เขาออกไปทำธุระส่วนตัวตอนเช้ากับเย็นนะซี”

คนทั้งสองหัวเราะขำกันยกใหญ่ แล้วจึงต้อนทั้งสามกลับเข้าบ้าน พอครบเวลาหนึ่งเดือน แป๋วกับนกก็กลับมาจากบ้านที่เมืองไทย พร้อมกับของฝากมากมาย ซึ่งส่วนมากเป็นน้ำพริกแกงชนิดต่างๆ ที่บรรจุนั่นอย่างเรียบร้อย และก็มิขมไทยๆ กับยาที่หาซื้อยากนักในต่างประเทศ ทุกคนยินดีกับของฝาก แต่โอลิเวอร์เศร้ามากที่เจ้าจิมกับเจ้าดีก้องรักต้องจากไปอยู่บ้านของตน มันพร่ำบอกว่า

“น้องๆ จะไปแล้วหรือ? พักคิดถึงเจ้าแยเลย แล้วมาอีกนะ...มานะ”

มันทั้งสามเอาจุมูกมาดมกันกันไปมา ทำท่าอาลัยอาวรณ์ แล้วโอลิเวอร์ก็ตามไปเขย่าเท้าตุ๊กที่ประตู ทำท่าเศร้าสร้อยจนทอมมีต้องกอดมันไว้ มันนั่งสงบอยู่ในอ้อมกอดอันอบอุ่นของพ่อทอมมีที่มันแสนรักแต่โดยดี

แพทบอกทอมมีกับลูดีในวันหนึ่งว่า

“โอลิเวอร์คงคิดถึงเจ้าสองตัวนั้นมากเลย เขาไม่กินอาหาร แถมเอาตัวไปกระแทกประตูใครมๆ ทั้งวัน บางครั้งก็มุดออกไปทางช่องเล็กที่เจาะไว้ไปชะเง้อคอยเจ้าสองตัวนั้นตลอดเวลา ฉันกลัวว่าเขาจะป่วยไปนะ”

“ถ้าฉันจะทำไงดีคะแพท?”

“ฉันปรึกษาคิมกับเอลิซาเบธดู เธอบอกว่าเพื่อนๆ ของเธอมักเดินทางไปเที่ยวไกลๆ และไม่ยากทั้งหมาของตนไว้ในบ้านตามลำพัง”

“เธอหมายความว่าไงคะ?”

“ก็ฉันอยากเสนอให้ฉันได้เอาหมาของเพื่อนเอลิซาเบธมาเลี้ยงคู่กับโอลิเวอร์ แทนที่เขาจะฝากไว้แค่สิบวัน ฉันจะได้เงินค่าเลี้ยงดู อาหารเขาจะเอามาให้เราเอง เขาอยู่เลยจากบ้านเราแค่สองบล็อกถนนเท่านั้น”

ความเป็นห่วงโอลิเวอร์ จูดีจึงปรึกษากับทอมมีแล้วก็ตกลงเห็นชอบ

ด้วยที่จะให้โอลิเวอร์ได้มีเพื่อนเล่น

แต่พอเจ้าบรราวนี่โผล่หน้าเข้ามาในบ้าน ทุกคนก็แทบจะลมจับไปตามๆ กันทีเดียว เพราะเจ้าหมาที่ชื่อ บรราวนี่ มันเป็นสุนัขพันธุ์โกลเด้นรีทรีฟเวอร์ สีน้ำตาลตัวยักษ์นั่นเอง

แนชซึ่งมันเข้ามาในบ้านอย่างเป็นทางการ เจ้ายักษ์ใหญ่บรราวนี่เดินตามเข้ามาด้วยความเชื่อง หน้าตาของมันเหมือนจะมีรอยยิ้มระบายไปทั่วหน้าด้วย

โอลิเวอร์ถอยกรูดไปมุดใต้โต๊ะอาหารอย่างเคยชิน ตัวของมันสั่นเทาอย่างหวาดหวั่น ส่วนพ่อแม่ทั้งสองของมันก็ตกใจจนพูดไม่ออก

พอได้สติจึงรีบปฏิเสธที่จะรับเจ้าบรราวนี่ไว้ในบ้านทันทีทันใด แพทกับแนชหันหน้าเสียเพราะสำหรับแพทย่อมหมายความว่า เธอจะได้เงินค่าเลี้ยงดูเจ้ายักษ์เป็นเงินก้อนใหญ่ ส่วนแนชก็จะได้ไปเที่ยวอย่างสุขใจ

แนชชื่อธิบายว่า

“บรราวนี่ขี้เล่น ไม่งอแง และเลี้ยงง่ายกว่าเด็กเสียอีก เขาเป็นมิตรกับคนและสัตว์ทุกตัว ไม่เชื่อลองเรียกหมาของเธอออกมาให้รู้จักกันซิ”

ทอมมียังไม่ไวใจนัก จึงอุ้มโอลิเวอร์ออกมาโดยยกตัวมันไว้สูงมาก รู้สึกได้ทันใดว่าโอลิเวอร์ก็ลั่นจันตัวสน

เจ้ายักษ์ใหญ่บรราวนี่กระดิกหางอย่างเป็นทางการมันยืนสองขาขึ้นเท่าเอวทอมมีซึ่งเป็นคนรูปร่างสูงใหญ่มาก มันเลียหน้าโอลิเวอร์ทันที เศระห์ดีที่แนชซึ่งลุงเจ้ายักษ์ใหญ่นั้นไว้ด้วยปลอกคอและสายจูงขนาดใหญ่อยู่เช่นเดิมและยึดไว้มันด้วยมือสองข้าง เธอส่ายหัวว่า

“เห็นไหมว่า บรราวนี่น่ารัก เขาเชื่องและไม่เคยทำร้ายใคร ไม่ว่าคนหรือสัตว์ เขาผ่านการฝึกจากโรงเรียนฝึกสุนัขมาแล้วด้วย”

เจ้าโอลิเวอร์โบกสะบัดหางไปมาอย่างเป็นทางการตอบเจ้ายักษ์ ทอมมีจึงบอกว่า

“แนชชื่อย่าเพิ่งปล่อยมือนะครับ ผมจะลองวางโอลิเวอร์ดูว่ามันจะถูกทำร้ายไหม?”

แล้วทอมมีก็ค่อยๆ นั่งลง วางโอลิเวอร์อย่างระมัดระวัง เอาร่างสูงใหญ่ของตนบังโอลิเวอร์ไว้ครึ่งตัว

เจ้าบราวนี่ปราดเข้ามาดมและเลียหน้าโอลิเวอร์อย่างประจบประแจง โดยการคลานเข้ามา แนนซี่จึงค่อยๆ ผ่อนสายรัดให้คลายลง

ทุกคนหัวเราะอย่างโล่งใจ ที่เห็นว่าโอลิเวอร์ก็เข้าไปดมหน้าตาบราวนี่อย่างเป็นมิตรเช่นกัน โดยที่โอลิเวอร์จะเลียหน้าอยู่แค่สองคนคือแม่จูดี้กับพ่อทอมมีเท่านั้น มันจึงตั้งใจว่าเป็นเจ้าของบ้านอย่างเต็มที่ และบราวนี่ก็ชุกให้มันเป็นลูกพี่เสียด้วย

เป็นครั้งแรกที่โอลิเวอร์ภูมิใจมากกว่า มันตัวเล็กก็จริง แต่เจ้าตัวใหญ่ก็ยังคงกลัวมัน แนนซี่เฝ้าสังเสียมากมาย เอาอาหารเม็ดถุกยักษ์และนมขวดใหญ่มาให้ ส่งเงินให้แพทอีกปีหนึ่งด้วย

“บราวนี่เขากินจุมาก ถ้าอาหารไม่พอโปรดช่วยซื้ออาหารชนิดนี้ให้เขาด้วยนะคะ”

เจ้าบราวนี่ลงนอนหงายท้องเอเท้าทั้งสี่ชี้ขึ้น โอลิเวอร์จึงเข้าไปดมๆ แล้วส่ายหน้าปนเป็นภาษาสุนัขว่า

“แกนี่สกปรกซะมิดเลย อาบน้ำบ้างรีเปล่า?”

“อาบซี่ ฉันทอาบทุกสามวันแหละ แต่แม่ฉันเขาปล่อยให้ฉันวิ่งในสนามหญ้าทุกวันเลย”

“ที่นี่ไม่มีสนามหญ้าหรอกนะ มีแต่ระเบียบบ้าน”

“เออ! ไม่เป็นไร รุ้งที่ระเบียบก็ได้ พี่เล่นไล่จับเป็นมัยล่ะ?”

“ไม่เป็นหรอก เล่นเป็นแต่ชักเย่อ”

“ชักเย่อ เล่นยังไงพี่เวอร์?”

“โอ้เอ๊ย! แกนี่เซ่อจัง...เราก็ก้อผ้ามาผืนหนึ่ง ฉันทคาบข้างหนึ่ง แกคาบข้างหนึ่ง ดึงกันไปดึงกันมา ถ้าใครผ้าหลุดจากปาก คนนั้นก็แพ้”

“ทำไมพี่เล่นเป็นล่ะ?”

“อู๊วะ...ก็พอกับแม่ฉันสอนนะซี่ ลองเล่นกันมัย?”

“ได้เลย ได้เลย พี่เวอร์”

ด้วยเหตุนี้ ทุกคนที่นั่งคุยกันอยู่จึงหัวเราะอย่างงอหาयที่เห็นเจ้าชิวส์ตัวเล็กคาบผ้าเช็ดตัวมาซักเยือกกับเจ้ายักษ์โกลเดินรีทรีฟเวอร์ และโอลิเวอร์ย่อมจะแพ้เจ้าบราวนีอย่างง่ายดาย

โอลิเวอร์ชอบแสบ ส่วนเจ้าบราวนีหัวเราะเยาะเย้ยเป็นการใหญ่

ไม่ช้าแน่นอนก็แอบลากลับเมื่อเธอแน่ใจว่าเจ้าลูกตัวยักษ์ของเธอจะอยู่ที่นั่นได้อย่างเป็นสุขต่อไป และทุกวันด้วย

* * *

โอลิเวอร์ไม่รู้เลยว่าเจ้ายักษ์ใหญ่บราวนีจะก่อเรื่องยุ่งยากให้ขนาดนั้น เพราะเช้าวันหนึ่งแพทเอาเจ้าบีบพันคอออกมาตามปกติเมื่อปลดปล่อยคนในบ้านเธอกลัวว่าเจ้าบีบจะเฉาตาย ถ้าอยู่ในห้องนอนอย่างเดียว และเธอก็ทำดังนั้นทุกวันจนโอลิเวอร์เห็นเป็นเรื่องธรรมดาเอามากๆ

แต่เจ้ายักษ์ใหญ่ใจเสาะอย่างบราวนี่ตกใจจนขวัญหนีดีฝ่อ มันเสียงสั่นถามโอลิเวอร์โดยการเห่าเสียงดังว่า

“ตัวอะไรที่เวอร์ ตัวอะไรน่ากลัวจัง”

“ก็งูเหลือม งูยักษ์นะซี อะไรตัวใหญ่ใจเสาะ”

“โอ้ย...ไอ้ตัวนี้แหละ ที่มันเขมือบพวกเราเข้าไปในพุงมันได้ ฉันทเคยดูในหนังนะ ไม่เอาละ มันเผ่นกลับบ้านก่อนละ”

เจ้าบราวนีเผ่นผิงลงจากระเบียงบ้าน ซึ่งไม่มีรั้วกั้นระหว่างบ้านกับถนน

มันวิ่งฉิวปลิวลมข้ามถนนไปราวกับลมพัด เสียงรถเบรกกันจ้าละหวั่นเคราะห์ดีที่ที่เป็นถนนเล็กผ่านหน้าบ้านในซอยเท่านั้น รถราจึงไม่ขวิดไขว่เท่าที่ควร ถ้ารถมากกว่านั้นเจ้าบราวนี่คงจะเลอะแน่

กำลังที่โอลิเวอร์จะตัดสินใจทำอะไรไป คือออกวิ่งตาม มันก็กลัวรถครั้นจะอยู่คอกหน้าบ้าน มันก็เป็นห่วงเจ้าบราวนี ซึ่งมันซักจะหลงรักเป็นน้องชายคนใหม่เสียแล้ว มันตกลงใจที่จะเห่ากระโชกกระชั้นเสียงดังลั่น เพราะมันถูกพ่อกับแม่สอนให้กลัวรถที่ถนนจนฝังใจที่จะกลัวจนหัวหด

แพทเดินออกมาชะโงกดูหน้าบ้าน ครั้นไม่เห็นเจ้ายักษ์ใหญ่อยู่กับโอลิ-

เวอ์ จึงรู้ได้จากกิริยาท่าทางของโอลิเวอ์ว่าเจ้าบราวนี่วิ่งหนีออกจากบ้านไปเสียแล้ว เจ้าหล่อนจึงลืมหิ้วตัววิ่งออกมาหน้าบ้านทั้งที่มีเจ้าบ๊อบพันคอมาด้วย ได้ยินเสียงกรี๊ดร้องมาจากบ้านทางขวามือคือบ้านของคิม ส่วนบ้านทางซ้ายของเอลิซาเบทก็ยอมชะโงกหน้ามาดูด้วย ที่นี้เสียงร้องก็เลยประสานเสียงกลมเกลียวกันอย่างดีจริงๆ

แพทนี่ขึ้นมาได้จึงวิ่งกลับไปในบ้าน โยนเจ้าบ๊อบไปนอนแฉ่งแฉ่งอยู่ในห้องรับแขก เสียงเจ้าบ๊อบบ่นว่า

“พี่เวอ์ นี่ฉันทำผิดอะไรหรือ?”

โอลิเวอ์ไม่ตอบเพราะไม่สนใจที่จะตอบ มันวิ่งตามแพทนี่ข้ามถนนไปโดยเร็ว

แพทนี่วิ่งไปตามทางเท้าหน้าบ้านคนอยู่จ้งไม่รู้เห็นหรือได้ได้แต่วิ่งวนไปตามถนนบล็อกสี่เหลี่ยมแรก เจ้าโอลิเวอ์ฉลาดกว่า เพราะเจ้าบราวนี่เคยบอกว่าบ้านของมันอยู่เลยไปสองบล็อกถนน มันก็เลยวิ่งตรงไปเรื่อยๆ ความที่มันตัวเล็กอ้วนกลม ขาก็กสั้น ตัวก็เตี้ยมันก็เลยวิ่งไปหอบแฮกๆ ไปด้วย

แล้วมันก็ได้พบเจ้าบราวนี่นั่งอย่างสบายอารมณ์อยู่ที่ระเบียงหน้าบ้านมีซี่กรงสีขาวกั้นอยู่ท่าทางของมันดูสบายอารมณ์มาก

โอลิเวอ์อยากจะร้องด่าออกไปเป็นชุด แต่ความที่มันเป็นหมาที่สุภาพเรียบร้อยและใจดีแถมหน้าตาก็น่ารักมันก็เลยได้แต่ร้องว่า

“ไอ้บ้าเอ๊ย... แกทำให้ฉันเหนื่อยแทบขาดใจเลย”

“ก็อยากวิ่งตามมาทำมา”

เสียงใหญ่เหมือนตวยักษ์ตอบมาอย่างเบื่อบ่ โอลิเวอ์ไม่รู้จะทำอย่างไร มันเหนื่อยหอบแทบจะขาดใจและหิวน้ำอย่างที่สุดในชีวิต ในบ้านไม่เคยขาดน้ำในถ้วยใหญ่มันจึงไม่เคยรู้คุณค่าของน้ำจกรทั้งบัดนี้

มันหมอบลงนอนพักเหนื่อยและก็รู้สึกดีใจมากที่เห็นแพทนี่ตามมาด้วยสีหน้าดีใจสุดแสนที่เห็นเจ้าตัวยุงตัวใหญ่อยู่เคียงข้างเจ้าตัวเล็กน่ารัก

แพทนี่ยกมือขึ้นตีศีรษะเจ้าบราวนี่สองสามที เจ้าโกลเด้นรีทริฟเวอ์ก็มศีรษะลงแสดงอาการยินยอมให้ลงโทษแต่โดยดี ดูมันเป็นเด็กดีมากทีเดียว

เจ้าของงูเหลือมยักษ์หรือเจ้าบ็อบรีบต้อนรับสุนัขแสนรู้ทั้งสองตัว เดินกลับบ้านที่อยู่ใกล้แค่สองบล็อกถนนในทันใด

แพทดูไปตลอดทางว่า

“เคราะห์ดีนะนี่ เเคราะห์ดีของฉันที่เจ้าโอลิเวอร์เค้าแสนรู้พาฉันมาตามเจ้าบราวน์ถูก ชั้นก็เชื่อไปหน่อย ไม่คิดว่ามันจะวิ่งเตลิดกลับบ้าน”

เจ้าบราวน์เถียงโดยการเห่าหลายครั้งดั่งลั่นถนนว่า

“เคราะห์ผมก็ยังมีดีอยู่ ตรงที่ผมยังวิ่งหนีไอ้ตัววาวๆ นั้นทัน ใครๆ ก็ต้องกลัวว่าจะไปอยู่ในท้องมัน มีคุณนายแพทคนเดียวนะซีที่ไม่กลัว บรี้อ... แถมเอาคอลลิ่งคอกอีกด้วย พี่เวอร์ล่ะไม่กลัวหรือ?”

โอลิเวอร์เหินเหินและหิวหน้าจุนเห่าไม่ไหว ร่างเล็กอ้วนกลมป้อมเดินอย่างกะปลกกะเปลี่ยจนแพทต้องอุ้มมันพาเดินกลับ มันคิดในใจว่า

“อย่างนี้ค่อยยังชั่วหน่อย น้ำแพทนี่เคื่อก็น่ารักนะ”

พอเข้าไปในบ้าน โอลิเวอร์วิ่งไปที่ถ้วยใส่น้ำของตนทันที แต่ไม่ทันเจ้าบราวน์มันกระโดดไปถึงก่อนอ้าปากอันกว้างใหญ่ ใช้ลิ้นเลียน้ำดั่งควับ ควับเพียงสองครั้ง น้ำในถ้วยก็หมดเกลี้ยง

โอลิเวอร์ใจหาย เห่าดูออกมา คราวนี้มันสะบัดหางไปมาอย่างโกรธจัด

“เฮ้ย! ไอ้บ้า ชั้นหิวน้ำจะตายอยู่แล้วนะ”

แพทเดินกลับเข้ามาในครัว มองดูถ้วยน้ำแล้วก็บ่นว่า

“ไอ้นี้ ขโมยน้ำโอลิเวอร์กินอีกแล้ว”

เธอรินน้ำในเหยือกใส่ถ้วยให้โอลิเวอร์ คว่ากะละมังพลาสติกใบใหญ่ เทน้ำให้เจ้าบราวน์เกือบไม่ทัน มันเลียดั่งชวบชวาบสองสามครั้งก็หมดอีก

คราวนี้แพทสายศีรษะ คว่านมสำหรับสุนัขมาเทให้มันแล้วจึงเผื่อแผ่นมมายังโอลิเวอร์ด้วยอีกคน

โอลิเวอร์กินนมแล้วจึงนอนแผ่อย่างเห็นเดเห็น้อยจัด เจ้าบราวน์ขี้อ้ำอาหารเม็ดกรูบกรับอย่างตะกละต่อไปเรื่อยๆ

ได้ยินเสียงรถตำรวจจอดหน้าบ้าน แพททำหน้าที่นโผล่หน้าออกไปมอง ตำรวจสองคนแสดงตราตำรวจให้ดูแล้วแจ้งว่า

“เราต้องขอคืนบ้านนี้ เพราะมีคนแจ้งไปว่า มีการเลี้ยงงูเหลือม สัตว์ต้องห้ามที่นี่ครับ”

“ตายจริง!” แพทร้องเสียงดัง เอามือกุมศีรษะ นึกโมโหในใจว่า นี่คงเป็นฝีมือคนแก่ข้างบ้านสองคนแน่ๆ

“เชิญซีคะ ฉันไม่ได้มีงูเหลือมไว้เลี้ยงหรอกค่ะ ถ้ามีมันก็คงมาเองแหละ ฉันไม่รู้ด้วยหรอก”

Sample Text

๓

หล่อนซื้อเชิญให้ตำรวจทั้งสองนายเข้ามาค้นบ้านโดยสองตำรวจถอยหลังกรุดที่เจ้าบราวนี่เห่าทักทายเป็นเสียงดัง

“มาก็ดีแล้ว มาช่วยจับไอ้วายร้ายไปหน่อยครับ คุณตำรวจ”

ตำรวจทั้งสองไม่เข้าใจ แต่ก็อดกลัวร้ายภัยของมันไม่ได้ เขาช่วยกันค้นอย่างละเอียดทุกซอกทุกมุม ในห้องรับแขก ห้องครัว แล้วตรงไปยังห้องนอนสามห้อง ไปมุดๆ เงยๆ อยู่ใต้เตียงใต้โต๊ะ แล้วทำท่าจะหมุนกลับ

เจ้าโกลเด้นรีฟเวอร์ผู้มีนามว่าบราวนี่เห็นว่าคว้าน้ำเหลว

มันจึงรีบเห่าบอกคุณโปลิศทันที แถมตะกายตุ้เสื้อผ้าเป็นการใหญ่ด้วย

“อยู่นี่ครับคุณตำรวจ ไอ้ตัวยวมันอยู่นี่”

ตำรวจคนหนึ่งเปิดตู้เสื้อผ้าออก แล้วก็สะดุ้งสุดตัวเอามือคว้านปีกที่เอวออกมา แล้วเปลือยพูดว่า

“นี่เจ้าหน้าที่ตำรวจ ชูมือขึ้น”

กว่าจะจับเจ้าบี๊อบใส่กระสอบได้ คุณโปลิศทั้งสองก็เหงื่อตก เขาสั่งแพทว่า

“คุณตามไปที่โรงพักได้เลย หากคนไปประกันตัวด้วยแต่อย่าหวังว่าเราจะคืนไอ้ตัวยวให้ เราจะส่งไปสวนสัตว์แทน”

แพทร้องให้โสลันบ้าน เจ้าหล่อนสะอึกสะอื้นจนตัวโยน ก้าวขึ้นรถตำรวจไปแต่โดยดี

เจ้าบราวนี่ดีใจจัดจนกระโดดหกหน้าหกหลังม้วนตัวอยู่ที่ห้องรับแขก กลิ้งไปกลิ้งมาจนพรมยับไปทั้งห้อง

เจ้าโอลิเวอร์รู้สึกเป็นห่วงแพทมาก แต่เจ้าบราวนี่กลับดีใจ

ปากมันก็ร้องว่า

“หมดเสียหนามแล้วเว้ย สบายอร่ากันละพี่เวอร์ มาเล่นชักเย่อกัน

เถอะ”

“ไม่เอา ข้าไม่มีอารมณ์อันสุนทรีย์พอ”

“ทำไมล่ะพี่ ไอ้ตัวน่าเกลียดมันไปแล้วนี่”

“นั่นแหละที่ทำให้ข้าสงสารมันจะตาย เจ้านี้อบมันไม่มีพิษสงอะไร แถมคุยกันอยู่ทุกวันๆ แก่ไม่น่าทำเรื่องเลย”

เจ้าบรายนี่รู้สึกไม่สบายใจจนหมอบลงเสียน้ำเสียนมในชามอ่างยักษ์ของมันสองสามชวบ และของเหลวทั้งสองอย่างก็เข้าไปในท้องของมันเสียงดังโครกครากลั่นไปหมด

โอลิเวอร์นอนหมอบราบ เอาขาหน้าวางไว้ที่หูด้วยท่าทางเศร้าสลดในชะตากรรมของเจ้าบ๊อบ

แล้วต่อมาภายในวันรุ่งขึ้น เจ้าของบ้านเข้าก็ยื่นโนติสให้คนต่างตัวทุกคนขนของออกจากบ้านโดยด่วน

แบร์กับแพทลาจากไปด้วยความเศร้า แต่ดี๊ด้าทอมมีกับม้ามัจฉู้ต๊อบอกโอลิเวอร์ว่า

“เราจะกลับบ้านที่เมืองไทยกันสักสองเดือนนะ ที่นั่นร้อนมาก หวังว่าลูกคงจะทนได้”

โอลิเวอร์เศร้ามากเมื่อเจ้าบรายนี่โกลเด้นรีทรีฟเวอร์ขี่เล่นตัวยักษ์ลากกลับไปยังบ้านเมื่อแห่นชักกลับมา

เจ้าบรายนี่ก็อวลัยอารมณ์มาก ถามโอลิเวอร์ว่า

“เมื่อไหร่พี่เวอร์จะกลับมา แล้วเราจะได้พบกันอีกมั๊ยเนี่ย?”

“ยังไม่รู้เลยวะ ถ้าข้ากลับมาก็ได้เล่นชักเย่อกันอีก ข้าก็ยังไม่รู้เลยว่า จะทนอากาศที่เมืองไทยไหวมั๊ย เค้าวามันร้อนแสนสาหัสเลยนะ”

“เค้าคงมีเครื่องทำความเย็นหรือแอร์คอนดิชันให้หรือก่น่า อย่าห่วงไปเลย ชั้นลาพี่ก่อนละนะ พี่เวอร์ที่แสนดี”

“เออ! ไม่รู้ว่าจะต้องลากันชั่วกัลปาวสานนี่เปล่าไม่รู้นะ”

โอลิเวอร์พูดเป็นกลางเหมือนจะไม่ได้กลับมาอีก

แล้วเจ้าหมาทั้งสองก็เลียหน้าเสียดกันอย่างสุดอวลัย

* * *

พ่อทอมมีกับแม่จู้ที่ต้องเสียเวลาหลายวัน กว่าจะได้ใบอนุญาตให้นำสุนัขออกนอกประเทศได้ แถมต้องมีใบปลุกผีชนิดยอีก ต่อจากนั้นก็ไปติดต่อสายการบิน ซึ่งกำหนดความกว้าง ยาว หนา ของกรงที่จะใส่โอลิเวอร์มายังห้องเรือบินด้วย เจ้าหน้าที่บอกว่าจะให้กินยานอนหลับก่อน โอลิเวอร์จะได้ไม่เพี้ยนจนเกินไป เพราะจากซานฟรานซิสโกมาเมืองไทยก็ต้องนอนนิ่งๆ ในกรงถึงสิบหกชั่วโมงด้วยกัน

พ่อและแม่ปลอบโอลิเวอร์ทุกวันว่า

“แข็งใจอยู่คนเดียววันหนึ่งนะลูกนะ พอถึงเมืองไทยเราก็จะได้พบกับพ่อกับแม่จะใส่น้ำและอาหารเม็ดไว้ให้ด้วย”

กว่าจะได้ออกเดินทางก็ต้องรอที่สนามบินเป็นชั่วโมง โอลิเวอร์ถูกใส่ในกรงเล็กแคบจนยืนแทบไม่ได้เลยด้วยซ้ำ มันตกใจมากจนเห่าออกมาเสียงดังลั่น

“แต่ดีดี มามี จะปล่อยให้ลูกตายอยู่ในนี้รึ? พ่อแม่ใจร้าย” แล้วมันก็ร้องไห้โฮๆ! ออกมาเป็นการใหญ่ แม่จู้ก็เลยร้องไห้สะอึกสะอื้นไปด้วย พ่อทอมมีก็ตกใจแน่น แต่หน้าตาคลอ

ทำไมหนอสายการบินทุกสายจึงใจร้าย พวกสัตว์ที่น่ารักเหมือนลูกจะต้องไปอยู่ตามลำพัง ได้ห้องเรือบินร่วมกับสัมภาระ เขาจะกลัวแค่นั้น? ตกใจแค่นั้น? มีใครรู้อ่าง?

แม่จู้บีบยานอนหลับแล้วกอดโอลิเวอร์ไว้ พ่อทอมมีรีบแย่งไปกอดเห่กล่อมจนโอลิเวอร์ร้องงอนจนจัด แต่มันก็ยังพยายามเหยอเปลือกตาไว้กลัวว่าจะพลัดพรากจากพ่อแม่โดยไม่ได้พบกันอีกในชาตินี้

มันสะอื้นให้คร่ำครวญอยู่ในอก โดยไม่มีแรงจะเห่าจกร้องให้ออกมาในที่สด

ไม่ช้าพอยานอนหลับเริ่มออกฤทธิ์ มันก็ไม่อาจต้านทานได้นอกจากหลับไป

* * *

แล้วโอลิเวอร์ก็มารู้สึกตัวตื่นเต็มที่เหมือนนอนหลับไปได้สักสี่ชั่วโมง มันพบว่าตัวมันถูกขังในกรง ไม่มีสิ่งมีชีวิตใดๆ อยู่ข้างๆ ตัวมันเลย นอกจากเสียงเครื่องบินดังลั่นในหูทั้งสองข้าง

มันตกใจที่สุดในชีวิต เห่าออกมาลั่นไปหมด แล้วก็เปลี่ยนเป็นร้องให้ครวญครางอย่างเสียใจขนาดหนัก

เมื่อหิวน้ำจืดเข้า มันก็ปีนขึ้นไปตรงที่มีขวดน้ำห้อยอยู่แล้วก็พยายามดูน้ำ ดูได้ที่ลืออีกเท่านั้น มันช่างทรมาณสิ้นดีเลย

ทำไมพอกับแม่ใจร้ายทั้งเวอร์ได้ลงคอ เวอร์ทำผิดอะไรจึงถูกทิ้งให้อยู่คนเดียวอย่างนี้?

เรือบินโคลงเคลงเมื่อผ่านกลุ่มเมฆและพายุฝน โอลิเวอร์กลัวจนอึ้งและฉีราดตัวเองหมดเลย

มันรู้สึกหนาวจัด แต่เคราะห์ดีที่พอกับแม่ใส่เสื้อให้มันไว้แล้ว แต่ข้างๆ กรงก็มีน้ำแข็งเกาะไปทั่วทีเดียวแหละ

โอลิเวอร์น้อยใจจนไม่ยอมกินอาหารเม็ด พอหิวจัดเข้าก็ปรากฏว่าน้ำหยดลงไปในงานอาหารเม็ดหมด มันไม่อยากจะกินแต่ก็ต้องกล้ำกลืนลงไปจนได้ แม้ว่าอาหารจะเหม็นจนและจะทำจะมึกลืนไม่ดีอีกด้วย

พ่อทอมมีหนึ่งหน้าเศร้าคอยปลอบโยนแม่จู้ดีที่นั่งร้องไห้ตลอดเวลา

“อย่าวิตกไปเลยที่รัก เดียวก็ได้พบกันแล้วนะ”

“ซึ่กแล้วว่าเค้าจะลืมเปิดแอร์คอนดิชั่น แล้วโอลิเวอร์ก็จะตายอย่างที่หมาคนอื่นโดน”

แล้วแม่จู้ดีก็เฝ้าแต่บอกพนักงานต้อนรับบนเครื่องบินให้ช่วยลงไปดูโอลิเวอร์ให้ด้วยทุกๆ ชั่วโมงจนเจ้าหน้าที่ทุกคนชักเอือมระอา

“ไม่ต้องห่วงหรอกค่ะ มีคนลงไปดูให้แล้ว เขาสบายดี” ทั้งที่รู้ว่าเขาโกหก แต่แม่จู้ดีก็สบายใจขึ้นบ้าง

“เขาเป็นลูกของเรา นะคะ เขาไม่ใช่หมาธรรมดา เขาเป็นลูก”

แม่จู้ดีย้าแล้วย้าอีก พอเครื่องบินผ่านเมฆฝนและเรือบินโคลงเคลง

แม่जूตี่ก็สะอื้นหนักกว่าเก่า สรุปลแล้วทั้งคนทั้งสุนัขไม่มีใครได้กินอาหารลงตลอดการเดินทางอันยาวนานนั้นเลย

ครั้นเวลาสิบชั่วโมงผ่านไป เครื่องบินก็จอดที่สนามบินนาริตะของญี่ปุ่นแล้วโซคร้ายก็ยังมีอีก เมื่อสายการบินประกาศว่าจะต้องเสียเวลาอยู่ที่นี้อีกสองชั่วโมง

คราวนี้พ่อแม่ของโอลิเวอร์รีบโวยวายกันเป็นการใหญ่ ขอพบหน้าโอลิเวอร์ให้ได้ จนเจ้าหน้าที่สายการบินต้องเซ็นรถเอากรงที่ใส่โอลิเวอร์มาให้ดูที่รอบกรงเต็มไปด้วยน้ำแข็ง น่ากลัวว่าโอลิเวอร์จะหนาวตายเสียแล้วแม่जूตี่ร้องไห้อีก คนทั้งสองไปนั่งยองๆ รอบกรงวิงวอนให้เจ้าหน้าที่เปิดกรงออกให้สักครู่ก็ยังดี แต่ได้รับการปฏิเสธเสียงแข็ง

โอลิเวอร์มองเห็นพ่อแม่เข้าก็ดีใจจนตัวสั่นระริกโบกหางไปมาดังที่เคยทำตลอดมา มันพยายามจะโผล่เข้าหาอ้อมกอดอันอบอุ่นของพ่อแม่ แต่ก็ติดลูกกรงเหล็กที่กั้นอยู่ พ่อและแม่จึงยื่นนิ้วเข้าไปให้เขาเลียมือแล้วช่วยกันปลอบเป็นการใหญ่

“ทนอีกหกชั่วโมงก็ถึงบ้านแล้ว ทนหน่อยนะลูกนะ”

“ทีนี้แม่จะไม่ให้เจ้าขึ้นเครื่องบินคนเดียวอีกเลย แม่สัญญาจะ”

แม่जूตี่ใช้สองนิ้วหยิบเม็ดอาหารเปียกๆ มาป้อน โอลิเวอร์อ้าปากรับมากินอย่างมีความสุข

มันถามโดยการเห่าว่า

“เมื่อไหร่เวอร์จึงจะได้ออกจากกรงนี้เสียที เวอร์เมื่อยจนทนไม่ไหวแล้วครับ”

พ่อห่อมือเข้าใจ ยื่นนิ้วเข้าไปนวดเท้าหลังทั้งสองข้างให้จนโอลิเวอร์ค่อยยังชั่วขึ้น

พนักงานสายการบินปล่อยให้โอลิเวอร์อยู่กับพ่อแม่จนหนึ่งชั่วโมง แล้วจึงเอากรงใส่รถเข็นไปอีกครั้ง

คราวนี้ โอลิเวอร์ตื่นปราดๆ ร้องให้คร่ำครวญเป็นการใหญ่ ข้างกรงมีลายมือของพ่อเขียนใส่กระดาษแข็งติดไว้เป็นภาษาอังกฤษว่า

“ผมซื้อโอลิเวอร์ครับ โปรดให้น้ำให้อาหารผมด้วยครับ ผมหิว”

ทั้งพ่อและแม่รู้สึกเหมือนใจจะขาดตามโอลิเวอร์ไปด้วย

สองคนพูดกันแบบสัญญาว่า

“เราจะไม่ให้โอลิเวอร์ต้องขึ้นเครื่องบินอีกเลย”

“หมายความว่า เราต้องฝากคุณแม่ไว้ที่เมืองไทย”

“ต้องยั้งนั่นแหละ คุณแม่รักหมามากที่สุดอยู่แล้ว”

ในที่สุด เครื่องบินก็พาทุกคนมาถึงจุดหมายปลายทางจนได้ ขณะนั้น
มันเป็นเวลาสองยามในเมืองไทยพอดี คุณตาคุณยายมารอรับอยู่แล้วพร้อม
ผู้ติดตามอีกสองคน

แม่जूตีโหมเข้ากอดคุณตาคุณยาย แล้วรีบวิ่งไปที่สายพานสำหรับเลื่อน
กระเป๋า พ่อทอมมีก็ไปยืนชะเง้อคอยามองดูด้วย ไม่มีใครห้วงกระเป๋าเดินทาง
เลย ได้แต่จ้องตาเป็งไปยั้งรางเลื่อนนั้น สักพักใหญ่ ก็ได้เห็นกรงที่มีโอลิ-
เวอร์นอนหมอบอยู่ พ่อทอมมีคิดว่ากรงมาวางที่พื้นอย่างดีใจที่สุดสุด แม่जूตีริบ
ไขกุญแจกรงด้วยมือไม้ที่สั่นระริก

โอลิเวอร์หมดแรงแม้แต่จะเห่า หรือคลานออกมาจากกรง มันได้แต่
โบกสะบัดหางไปมาอยู่เช่นนั้นด้วยขาของมันแข็งไปหมดแล้ว พ่อทอมมีเอา
มือล้วงมันออกมาอุ้มโดยไม่รังเกียจทั้งอึ้งทั้งอึ้งที่แข็งติดขนมันอยู่ทั้งตัว

คุณยายร้องว่า

“นี่หรือโอลิเวอร์ น่ารักจังเลย”

แล้วคุณยายก็รีบอุ้มโอลิเวอร์ไว้ในอ้อมกอดอย่างไม่รังเกียจเหมือนกัน
ส่วนคุณตาก็รีบนวดขาแขนให้อย่างเอาใจ

โอลิเวอร์นึกชอบคุณยายคุณตาขึ้นมามากๆ แล้ว

คุณตา คุณยาย เร่งให้พ่อและแม่ไปเอากระเป๋าเดินทางมาให้หมด

แล้วทั้งสองท่านก็เอาไปปลุกผีฉีดยาและใบอนุญาตนำสัตว์เข้าประเทศ
ไปที่ด่านตรวจสัตว์ในสนามบิน

เสียเวลาไม่นานนัก ทุกอย่างก็เรียบร้อย โอลิเวอร์ได้นอนบนตักแม่जूตี
อย่างแสนสุขและอบอุ่น พ่อทอมมีเอามือลูบหัวไว้ตลอดเวลา